

Alfred.

~~Twoj kwadrat?!~~ Alexsata
Pieniądz, leża
~~suma~~ ~~leży~~ u mnie w kasie
~~suburku, wczoraj~~

zaraz dostaniesz.

Larivette.

(siada.)

Chwała Bogu! Niec jesteś
najokropniej urządzony..

Alfred.

Tak, i ty jeden możesz
mnie uratować. Mam
Kobietę.

Larivette.

Ty?.. ulowisz konaty? Nie
posiadasz myśli moralności..

Alfred.

Nie! tego wóste go myślu
nie posiadam.

Larivette.

Hasem, masz Kobietę?

Alfred.

Właściwie miałem, bo
zerwalem dziś rano...
wiesz jaka, wymyśliła
zemstę?

Larivette.

Napisala do swojej kony?

Alfred.

Gorzej. przed godziną
zaprezentowała się jako
nowa panna swiata

Handwritten signature in red ink.

i ona ją zgodziła.
Larivette.

Nie?...

Alfred.

Ła 50 franków miesięcznie
i 10 franków na wino.

Larivette.

Glaha! Jakie to zabawne!

Alfred.

Tak sądzisz?.. postaw się
na mojem miejscu...

Larivette.

Mojej drogi, ja ci na to
nie poradzę..

Alfred.

Słuchaj, jesteś wolny, bardzo

przyjemny, powinienes
pobadać się kobietom..

Larivette.

Nie chcesz przecie, siebym
zabawmucit swoja ex
miłostka?..

Alfred.

Nie chodzi o to, siebys
ją zabawmucit, tylko
siebys na jąka bądź
cena wyprowadzit ją
z tego domu.. Zapropnuj
jej naprzykład malenka
podroiz do Włoch, do
Hiszpanii, gdzie chcesz...

Larivette.

Alex. ~~moj Kochany!~~

Paul

Alfred.

A ma so, jak bedziesz
kiedy potrzebowal pieniedzy
na przyrod. dostaniesz!
mozna byc plenipotentem
i radca, prawnym, a miec
serce.

Larivette.

Dziękuję. Ale będę szczery.
Gdybys' był żądał odemnie
tej przysługi przed dwoma
godzinami, może byłbym
się zgodził, choćby tylko
przez ciekawość samej
awanturki, ale w tej
chwili so niemożebne!

192
Alfred.

Dlaczego?

Larivette.

Od trzech lat Kocham
pewną kobietę... I narekcie
teraz może być moja.
pojmujesz więc, że pora
niestosowna, aby wybierać
się do włoch z inną! -

Alfred.

O to są przyjaciele! Coż
robić! ~~Obmyślę coś innego~~
... dam sobie radę bez ciebie.
(odchodząc.)

Idę po swoją nalewiność.

Larivette.

(zatrzymuje go.)

Oczekaj!.. Daj mi trochę
pieniędzy naprzód..

Alfred.

Naprzód?

Larivette.

Niewiele! 10.000 franków.

Alfred.

Czybyś je przejadł z kobietami.

Nigdy, mój panie.

Larivette.

Sam mi przed chwilą
obiecywałeś?..

Alfred.

Nie z tego..

Larivette.

Tak, ale gdybym się był

odecydował na podróż
z swoja..

Alfred.

To zupełnie coś innego!

~~Promagając ukłowiowi do~~

~~porzucenia się na kananej~~

~~miłości, oddałbyś przysięgę~~

~~spółczesności. Wyprosił~~

~~zabierz~~

ja z rad, a nadawany

ci 15000 franków.

Larivette.

Ależ ukłowiuku, mówię

ci nie Kocham..

Alfred..

Dobrze!.. Idź po swoja

nalotność.

Paul

Larivette.
Lebrunois!

Alfred.
Czego? Gdzie po swojej
należności.
(wychodzi.)

Larivette.
(sam.)
Wstępny człowiek! Muszę
 udać się do lichwiarza!

Scena 23.
Larivette. Kelly.
Kelly.

(wchodzi.)
Dobry wieczór pani,
dobry wieczór! -

Larivette.
Kelly! -

Kelly.
Larivette!
Larivette.
pani Legris..
Kelly.

(iżwo.)
Ciszej, nieściszej, ciszej!

Larivette.
Co pani tu robi? -
Kelly.

Jestem panną świącą.
Larivette.

panna świąca?.. Tu?..
W takim razie...

(Red signature)

Nelly.

(wzryw.)

Jeżeli mnie pan Kochanek
nie zna, nie
widziałeś mnie nigdy.

Klementyna.

(na scenę.)

Ho, Antonino!

Nelly.

Idź, prosię pani, idź.

Larivette.

Antonino?

Nelly.

psst! -

(wychodząc.)

Jeżeli, prosię pani..

Scena 24.

Larivette - Legris.

Larivette.

(sam.)

panna Stwigała - to ona!
a pan Alfred - to on!

Legris.

(wchodzi.)

przychodzę z biura wywia-
dowskiego.

Larivette.

(z okrzykiem.)

Legris! -

Legris.

(z okrzykiem.)

Larivette!

Paul

Larivette.

Tenaz znów Legris. Tak,
to Legris.

Legris.

Tak, to ja! w powrocie
z Hongo! Czy ja się spodziewałem!

Larivette.

To ty znasz Lebrunois?

Legris.

Ożenił się przecież z moją
chrześnicą! -

Larivette.

Z swoją chrześnicą?

Legris.

Tak. Zamieszkałem u nich...
i wyobraził sobie nie mogę

odrzucić mojej żony.

Larivette.

Doprawdy! nie możesz?

Legris.

Próbuję się po paraju,
wszystko napróżno..

Larivette.

Próbujesz się?

Legris.

Ale ty jaż znasz, może
ty wiesz co się z nią stało?

Larivette.

Ja?.. nie wiem! wracam
z Ameryki.

Legris.

Nie wiedząc co powiesz, udam

się z namowy Lebrunois
do biura wywiadowczego..

Lebrunois.

[wchodzi.]

Larivette.

Lebrunois poradził ci to?

Scena 25.

Cis - Alfred.

Alfred.

[do Legris.]

przyszedłes'?

Larivette.

[na stronie.]

Ja go muszę uprzedzić.

Legris.

przysyłam ci biura

wywiadowczego i rozmawiałem¹⁴⁴
właśnie z Larivette.

Alfred.

To wy się znacie?

Legris.

Od 18 lat!

Larivette.

O tak!

Alfred.

[do Legris.]

Witaj cię takiej znajomości.

Larivette.

[chce mówić.]

Alfredzie!..

Alfred.

Masz tu swój dochód
kwartalny co do grota..

Larivette.

(głośno.)

Chciałbym pomówić z tobą.

Alfred.

Obejdzie się.. co do growa!

(do Legris.)

No i co?

Legris.

Ano, kazali mi zapłacić
300 franków i przyrzekli,
że nim 24 godzin upłynie -
dowiem się na pewno
gdzie jest moja kona.

Alfred.

Gdzie ona jest? Ma się
prawie domyślać.

Legris.

He?

Larivette.

(do Legris.)

Ależ on nie ma pojęcia.

Alfred.

Przewi się pewnie w najlepsze
pod zmieniionem nazwiskiem.

Larivette.

Alfredzie! nie mów tak!

Legris.

Gła! do Krocet! Kokota!!

Alfred.

(do Legris.)

Ma na swoim miejscu
postarałbym się także

Alfred

o demaskowanie jej
przyjaciela.. i rozwiódłbym
się. -

Legris.

Prawda! on ma rację.
Larivette.

(szepcąc.)

Nie! on niema racji.

Alfred.

Czyżby? Jestem przeciw
jego adwokatem, jego
radcą prawnym.

Larivette.

(na stronie.)

Jego adwokatem?.. No, to
już komplet! -

(do Alfreda.)

Alex...

Alfred

Dajcie mi spokój!.. i nie
wtwarzaj się do mnie tego,
co do siebie nie należy..

Legris.

(do Larivetta.)

To prawda!.. ty nas nudisz,
Kochanie.

Larivette.

Nudzę was?

Alfred.

Gdy lepiej pakwitować
z odbioru?..

Larivette.

Gdy.. (na stronie.) A
niech go zaś kopnie! -

Paul

(wychodzi.)

Scena 26.

Alfred - Regis.

Alfred.

Rozwiedziony powrócił tam
spokojny i oswobodzony
raz na zawsze..

Regis.

Naturalnie.

Alfred.

Za telefonuje do biura
wywiadowczego, żeby się
dowiedzieli również o
nazwisku jej przyjaciela.

(wychodzi.)

On by sobie nie dał

radę bezemnie..

Scena 27.

Regis - Nelly.

Regis.

(sam.)

Dzielny człowiek i ma
doskonałe pomysły..

Nelly.

(przechodzi scenę czytając.)

Dwie spódnice.. Dwie
pary majtek.. Arty Koszule..
akurkowe ponocochy...
niebieskie podwiązki...

(znika.)

Scena 28.

Regis potem Alfred
i Lavirette

Legris.

Alexi... So moja kona,

Alfred.

[wchodząc.]

Żadatem poślawnia!

Legris.

Moja kona,

Alfred.

Gdzie idziesz?

Legris.

Moja kona!.. to moja
kona!..

Alfred.

Gdzie swoja kona?

Legris.

przeszła przez ten pokój..

Alfred.

Skasuj sobie!.. znów się
bierze!.. to choroba.

Legris.

Przełknę ją, pożyję!

Alfred.

Mówiła ci sowa?

Legris.

Nie me mna.

Alfred.

Wiesz o Kimie?

Legris.

O nikim... Mówiła sama
do siebie..

Alfred.

O co mówiała? -

Handwritten signature in red ink.

Legris.

Hajski.. spódnice.. podwiązki

.. a iut...

Alfred.

Hallucynacja wyroku! -

Hallucynacja słuchu.. ~~to~~

~~wszysto bijesz swoje~~

~~murzynki.~~

Larivette.

(wchodzi.)

Legris.

A ja ci powiadam, że
widziałem moją kone.

Larivette.

(na stronie.)

A niech się się. -

Legris.

Ty przekreślaś tędy.. Muszę

się przekonać.

(wychodzi.)

Scena 29.

Alfred - Larivette polem

Legris. Klementyna.

Alfred.

On jest pod maczugą.

Larivette.

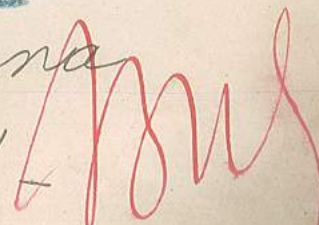
Ty także jesteś pod maczugą,

grupy w łowisku.

Alfred.

panie! -

Larivette.

Ależ ta Twoja panna
świąca - to ona!

Alfred.
Kto znowa ona?

Larivette.
Jego kona, idjoto!

Alfred.
pani Reguis?!

Larivette.
Snaresj Nelly Rosier.

[popycha go.]
osla glowo! -

Alfred.
Nelly Rosier!

Larivette.
Twoja Rochanka, Kanalyo!

Alfred.
Jego kona! To jego kona!.

[potrasa Larivette.]
Ty mi nie nie mówisz,
~~szyniki!~~ porwalasz mi
telefonować!..

Larivette.

[Kwyczy.]
Nie dajes' mi przyjsc'
do stowa.

Alfred.
poczekaj! Zapłacisz mi
za to.

Larivette.
Nie chcesz' słuchać!

Alfred.
[wychodząc.]
Zapłacisz ty mi za to.

[Red signature]

Larivette.

(sam.)

Pierkaw jestem jak ja
mu na to kaptać...

(wstaje.)

Alfred.

(wchodzi ciągnąc Legris.)
prosperre!

Legris.

Daj mi pokój!

Alfred.

powiadam ci, że to nie
ona.

Legris.

Dobrze... Dobrze...

Alfred.

Nie ma „dobrze... dobrze”

Czy ja jestem twoim
advokatem, czy nie? Jeżeli
tak, to rób co ja ci każę.
Pierre Kapelus i chodźmy.

Legris.

Czy nie?

Alfred.

Czy nie kolwiek! Tu nie możesz
zostać.

Larivette.

Nie, tu nie możesz zostać.

Legris.

Dlaczego?

Alfred.

Advokat nie ma prawa

mf

Arzy mac' w swoim domu
Klijenta.

Larivette.

[wywo.]

To jest formalnie wybronione.

Alfred.

Proszę, czy nie rozumiesz?
To moje skonstruować
swoją sprawę.

Legris.

Przebież nie mogę tak
w jednej chwili...

Klementyna.

[wchodzi.]

Alfred.

Możesz! chodźmy! -

Kłopot

Klementyna.

Wychodzicie? Karan będzie
obiad.

Alfred.

❖ I Nie jemy w domu. Zabieram
ich do restauracji.

Klementyna.

Dlaczego?

Alfred.

Dlaczego?.. Bo jestem
wesoły.. zadowolony, bo
interesa idą doskonale.
Chodźmy!

Scena 30. -

Civ i Kelly.

[wchodzi.]

[red signature]

proszę państwa, obiad
na stole!

Legris

To moja siona!

Nelly

Mój mąż.

Klementyna

Jej mąż.

Larivette

Tableau!

Alfred

Stato się! ~~stato się!~~

~~stato się!~~

Nelly

II

Bagatella
pastora spada

190-5

Akt III

Ta sama dekoracja

Scena I

(Jan wchodzi z prawej, boczny III pl.)

Alfred wchodzi z bocznej prawej I

Jan - Alfred

Alfred

10-17

pan Legris wstał?

Jan

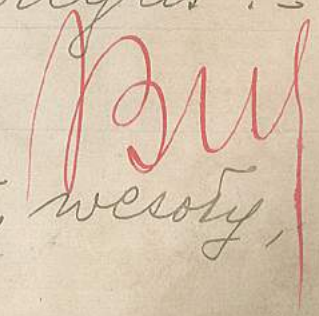
Tak, proszę pana, kamiosem
mi ciepłej wody do
golenia.

Alfred

A jak się ma pan Legris?

Jan

Łdaje się, nie zdrów, wesoły,
spiewa.

Alfred.

(na stronie.)

Wesoły! śpiewa!

(głośno.)

Ah! słuchaj no Janie.

Jan.

Słucham.

Alfred.

Tys' odnosi wczoraj wieczór
list do biura Chambardet?

Jan.

Do biura Chambardet?

Ja, panie.

Alfred.

Dobrze. Jak przyjdzie
odpowiedź, przyniesiesz

ja tutaj.

Jan.

Dobrze, proszę pana.

Alfred.

A teraz idź do pana Legris
i powiedz mu, że jak będzie
gotów, pragnę z nim
pomówić..

Jan.

Dobrze, proszę pana.

(odchodzi! ps. i pi)

Scena II.

Alfred - Klementyna.

(wchodzi!)

Alfred.

Wesoły i śpiewa! -

Jan

Klementyna - III pt lewy

Co i cóż? widziałes' się
z chrześcijanym? ojcem?

Alfred.

Nie jeszcze. Ubiera się.

Klementyna.

Musi być rty! -

Alfred.

On?.. śpiewa!

Klementyna.

Śpiewa?

Alfred.

On pragnie tylko jednego:
podpisu isony, niezbędnego
do sprzedawcy placów
w Anteuil! -

Klementyna.

I pomyśleć, że on jej
szukał wszędzie, a ona
była tu u nas!

Alfred.

Cóż ona na to wszystko?

Klementyna.

Antonina?.. to jest pani
Legris... albo raczej
Gilberta, bo jej właściwie
na imię Gilberta...

Alfred.

Gilberta czy Cygenja!
wszystko jedno! -

Klementyna.

Ano, po wieczorajszym spotkaniu

K. U.

w meżem, odeszła do
swego pokoju.

Alfred.

A dziś co mówi? co robi?

Klementyna.

Sproszta!

Alfred.

Sproszta?

Klementyna.

Tak, ~~przed chwilą widziałam~~
~~jak robiła porządek~~
~~na swoim biurku.~~

Alfred.

Nie możemy przecież
natrzymywać w stwibie
sionę twojego chrześnego *ojca*

to prawie swoja matka
chrześna!

Klementyna.

powiedziałam jej to samo,
ale ona nie chce wiedzieć
o niczem!

Alfred.

ponimo to odejść musi.

Klementyna.

Nie wypędzisz jej ^{chyba} ~~przecież~~!

Alfred.

Nie!.. pojmujesz przecie,
że to nie jest *kwycrajna*
stwarzająca? *O tak!* nie
kwycrajna!

Klementyna.

Wiesz co zrobić? -

Bu

Alfred.

Praca prosta: Kiedy
masz odnalazł żonę, musi
ją zabrać.

Klementyna.

Wiesz ~~podobnie?~~ o tak!
masz rację! To byłoby
dobry wynik.

Alfred.

Praca następną... Ktośby
prócz tego zbagodził
wszystko.

Klementyna.

Yakis ty dobry Alfredzie.
pójde z tą dobrą wieścią...
(odchodzi nieco.)